

utvivlsomt, at de ere faa i Sammenligning med det Antal Ægtefæber, hvor Hustruens Virksomhed er indskrænket til Husvæsenets Bestyrelse. Det vilde derfor være urimeligt af Hensyn til disse Tilfælde at anordne Særeje i Henseende til Erhvervet under Ægtefæbet som almindelig Regel i alle Ægtefæber; thi dels vil selv i disse Ægtefæber Hustruens Erhverv ofte være af underordnet Betydning i Forhold til Mandens, og Særeje i Erhverv saaledes ikke blive til hendes Fordel, dels vil en saadan Ordning i alt Fald blive fordærlig for Hustruen i de mange Tilfælde, hvor hun ikke udøver noget særskilt Erhverv. Den Bestemmelse, som gaves i Lov 7de Maj 1880, og som optages i nærværende Lovforslag, er vistnok den naturligeste og for Hustruen fordelagtigste i heromhandlede Henseende; man blev staaende ved at tillægge Hustruen Raadighed over sit Selverhverv, men uden at gøre det til Særeje for hende, netop fordi man erkendte, at hvis hendes Erhverv skulde være Særeje, maatte det samme retfærdigvis gælde om Mandens, men det vilde være en Ordning, hvormed Hustruen ikke kunde være tjent.

Nærværende Lovforslag gaar derfor, ligesom den norske Lov, ud fra, at det fuldstændige Formuesælleskab er Regel, men at der ved Ægtepagt kan gøres Undtagelser deraf. De vigtigste Forandringer i den gældende Ret, som foreslaas, gaa ud paa dels ligesom den norske Lov at ophæve Hustruens Ummyndighed ved i denne Retning at stille hende lige med den ugifte Kvinde, hvad der vel ikke gør nogen Indskrænkning i Mandens Raadighed over Fællesboet, men tyrer sin Virkning i Henseende til hendes Raadighed over hendes Særeje og eventuelle Lod i Fællesboet, naar det stiftes, dels i visse Retninger at begrænse Mandens Ret til at raade over Fællesboet uden Hustruens Samtykke, saa vidt saadant kan ske uden at lamslaa de almindelige Erhvervsvirksomheder, dels at lette Indgaaelsen af Ægtepagt ved at ophæve Nødvendigheden af Konfirmation i alle Tilfælde, hvor Ægtepagt indgaaes førend Ægtefæbet, dels at give visse Regler om Særeje, naar dette finder Sted, og derved at gøre Afgangen hertil bekvemmere, idet Ægtepagterne kunne henholde sig til den almindelige Ret og for saa vidt ikke selv behøve at regulere Forholdet, dels at give Regler om Gaver mellem Ægtefæller under Ægtefæbet, Regler, hvortil der trænges, da den gældende Ret er meget omtvistet og næppe fuldt ud heldig i dette Punkt, og endelig at give navnlig Hustruen en Adgang til at fordrø Formuesælleskabet ophævet og eventuelt Skifte over det afholdt,

uden at Separation fra Bord og Seng finder Sted, noget, hvortil den gældende Ret ikke giver Hjemmel, men hvortil der i høj Grad er Trang til Hustruens Beskyttelse, og som derfor ogsaa kendes ikke blot i den norske Lov af 1888, men i mange fremmede Lovgivninger.

ad § 1.

Naar man ikke vil forlange, at Ægtepagter for at være gyldige skulle oprettes for Notarius — hvilket er almindeligt i andre Lande, men efter vore Sædvaner synes at være en alt for streng og besværende Forordning — er der formentlig ingen Grund til at gaa videre end til at forlange, at Ægtepagten skal være oprettet skriftligt og underskrevet af Parterne, i hvilken sidste Henseende naturligvis D. L. 5—1—7 efter Omstændighederne kan komme til Anvendelse. Men denne Forms Sagttagelse er der vistnok ogsaa Grund til at fordrø, for at Ægtepagten skal anses for gyldig, da en Ægtepagt ikke kan betragtes aldeles som en sædvanlig Retshandel, men der bør have en særlig Garanti for en vel overvejet og bestemt udformet Vilje, og hertil er det et hensigtsmæssigt Mittel, at den affattes skriftligt og forsynes med Parternes Underskrift. I øvrigt er der med Hensyn til Beviset ikke Grund til at fordrø mere, end der ellers anses for nok. Ægtheden maa altsaa i fornødent Fald bevises efter de almindelige om Dokumentbeviset gældende Regler. At forlange Bitterlighedsvidners Tilstedeværelse som noget, hvis Tilstedeværelse skal medføre Ægtepagtens Ugylldighed, synes der ingen Grund at være til, og naar det kun skulde være for Bevisets Skyld, ses det ikke, hvorfor ikke ethvert andet Bevis skulde kunne træde i Stedet. Det turde derfor være rettest at overlade det til Parterne selv, om de ville søge den i øvrigt meget ufuldkomne Sikring af Beviset, som ligger heri, eller ikke. Naar Benyttelse af Bitterlighedsvidner i dette Tilfælde kan betegnes som en meget ufuldkommen Sikring af Beviset, sigtes herved til, at Spørgsmaalet om Bevis for Ægtepagten ofte først vil opstaa om mange Aar ved den ene af Ægtefællernes Død, og det vil da let hælde, at Bitterlighedsvidnerne ikke kunne føres længere. Paa den anden Side vil det ikke kunne gaa an at betragte Ægtepagten som bevist, blot fordi tvende Bitterlighedsvidners Navne ere tegnede paa den, naar disse ikke kunne føres og tages i Ed. Det turde derfor være rigtig, at Loven indskrænker sig til at forlange, at Ægtepagten skal være oprettet skriftligt under Parternes Haand, men i øvrigt over-